

seik megfejtését Istenben. Nem tankönyv, inkább a tizenévesek lélektani törvényszerűségei útvesztőin ragyog fel a személyes hit; felvezeti olvasóit a gyermekcipőből kinőtt imaelet első lépcsőfokaira.

Önmagánál kezdődik a fiatal Istennel való kapcsolata, ezért irányítja őt Moore a helyes öntudat, „az alázatosság — igazság!” és a bizalom útjain az Isten-kérdés felé. Segít felfedezni az Istent „lélektan és igazságban”, az emberekből, az imacsoportban, de nem kevésbé önmagunkban és a Bibliában. Ennek a találkozásnak mérföldköve Jézus, a „te testvéred”, akit fellelhetünk az evangéliumban, a szentségekben . . . , mint embert és jóbarátot . . .

Ezután vezet a szerző a személyes imamóddhoz, a bizalom imájához, a szemlélődéshez . . . , és említi az imanapló fontosságát. Nem feledkezik meg a Jézus vonzását veszélyeztető életelemelekről sem: a rohanó életstílusról, a meghittség nélküli emberi kapcsolatokról stb. Ugyanakkor éppen korunkban különül el élesen az erősség a gyengeségtől, az elkötelezettség a felelőtlenségtől, a „mennyország a pokoltól”. Nem elégedhet meg tehát a fiatal azzal, hogy önmagára leljen. Túl kell lépnie magán: legyőzve az önközpontúságot, felelősséggel szárnyalva magasztos célok felé. Közben a szenvedés titkát sem tévesztí szem elől Moore, de Szent Ágoston szellemében tárgyalja: „Fogadd el, amit el kell fogadni; változtasd meg, amit képes vagy megváltoztatni, és légy bölcs, hogy mindig fölismerjed, mikor melyiket kell tenned” (74. o.). — A 7 fejezet mindegyike után „lelki gyakorlatokat” ajánl a szerző: Ki az, aki szeret? Írd le, miért tart ő szeretetre méltónak? Az emberek közül, akikkel találkoztál, ki hasonlít leginkább Jézushoz? . . . Ilymódon tereli a fiatalokat az önálló felfedezés ösvényére.

Moore könyve szinte a tizenévesek vallásos fejlődésének kézikönyve.

Gallagher és Moore művei nemcsak a fedőlap színében hasonlítanak, jól megférnek egymás mellett és kincset jelentenek családjaink asztalán.

Teleki Béla

Kisboldogasszony csillaga. Marcell atya naplójegyzetei. Szent István Társulat, Budapest, 1987. A szemelvényeket válogatta és a bevezetőt **Sinkó Ferenc** írta.

Mintha újból kezdenék fölfedezni nagyjainkat, földbe rejtett, kagylóhéjba zárt kincseinket . . . 1933-ban Dr. Batthyány Strattmann szentéletű magyar orvossal kapcsolatban nem véletlenül jegyezte meg Bangha Béla: „Ha olasz vagy francia lett volna, már régen szentté avatták volna.” Nos, a boldoggá- és szenttéavatás, még leegyszerűsített alakjában is hosszantartó és bonyolult folyamat. A történelmi körülmények sem mindig kedveznek az ilyenféle eljárásnak. Attól azonban senki sem ment fel minket, hogy szentéletű nagyjainkat megismerjük és példájuk által saját magunknak és másoknak ékesszólóan ezt bizonyítsuk: a Krisztus-követés minden korban és minden körülmények között lehetséges. — Sinkó Ferenc a 100 éve született és az 1966-ban elhunyt Marton Boldizsár, Marcell atya alakját világítja meg, az idős szerzetes több mint ezer oldalas kitévő naplójegyzetei alapján. Harminc oldalas bevezető tanulmányában felvázolja Marton Boldizsár változatos életútját és igyekszik kitapintani azokat a gyökereket, amelyek sajátos lelkeségét táplálták. Az ezt követő válogatás alapján aztán található rajzolódik ki előttünk a szemlélődő szerzetes, az országos hírű gyóntató, a szorosabb és tágabb környezetét, sőt világrészeket szeretetével besugárzó, magát tudatosan odaáldozó idős karmelita alakja. Csillaga Jézus és a kis Szűzanya. A „Parvula” iránti rajongó szeretete készíti Isten akaratának tökéletes teljesítésére. És ez jelenti számára az életszentség legrövidebb útját; ezt éli, ezt hirdeti. A könyv Bevezetésében megtaláljuk a magyarázatát annak, hogy miért nevezte akkora előszeretettel Marcell atya Máriát a Szépszeretet Anyjának és Parvulának. A szerkesztő minden válogatásban meghatározott szempontokhoz keres szöveget, ill. a szöveget meghatározott szempontok szerint sorakoztatja. Sinkó Ferenc ízését csak dicséret illetheti. Örömmel üdvözljük tehát ezt az összeállítást! Bizonyára sokakat ragad majd előre az életszentség útján, és így azt szolgálja, amiért Marcell atya boldogan élt és halt: a magyar katolikus egyház belső megújulását.

Puskely Mária